

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀρίστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἑσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἑσωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἑξωτ. φρ. χρ. 0.15

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἔν Ἀθῆναις
Ὁδὸς Εὐριπίδου, ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμ. 14^{ος}

Ἐν Ἀθῆναις, 16 Ὀκτωβρίου 1904

Ἔτος 26^{ον} — Ἀριθ. 45

ΟΙ ΑΡΙΣΤΕΙΣ ΤΑΞΙΔΕΥΤΕΣ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι. (Συνέχεια)

Λοιπόν, ἀφοῦ περιεπλανήθησαν ὅλην ἐκείνην τὴν νύκτα, πάλιν πρὸς τὸν «Γοργόν» τοὺς εἶχε φέρῃ ἡ κακοτυχία, πάλιν εἰς τὰ χέρια τοῦ Χάρρη Μάρκελ ἐπήγαγιναν νὰ πέσουν!

Ὅλοι ἔμειναν ἐνεοί, καὶ δάκρυα ἔτρεξαν ἀπὸ τὰ μάτια τῶν.

Ἀλλὰ δὲν ἦτο καιρὸς νὰ φύγουν, νὰ ὁρμήσουν πρὸς ἀναζήτησιν τοῦ ἄλλου πλοίου;... Ἦδη, πρὸς τὸ μέρος τῆς ἀνατολῆς; διεφάνοντο αἱ πρῶται λάμψεις τῆς οὐγῆς. Ἦτο περίπου πέντε ἡ ὥρα. Καὶ τὸ δροσερὸ πρωῒνὸ ἀεράκι ἤρχισε λίγο-λίγο νὰ φυσᾷ...

Ἐξάρη οἱ ἄνθρωποι ὑψώθησαν καὶ ἀπ' ἀλύψην τὴν ἐπιράνεια τοῦ Ὠκεανοῦ. Ἡ ὁρασις ἐξέθηκε τότε ἐπὶ ἀκτίος τῶν ἢ τεσσάρων μιλίων...

Τὸ ἄλλο πλοῖον, βοηθούμενον ἀπὸ τὰς πρώτας πνοὰς τοῦ ἀνέμου, ἀπεμακρύνετο πρὸς βορειοδυσμάς... Ἐπρεπε νὰ ἐγκαταλειφθῇ πᾶσα ἐλπίς ἐπὶ ἡδύνατο νὰ καταφύγουν εἰς αὐτό.

Ἐν τούτοις κρότες κανεῖς δὲν ἠκούετο εἰς τὸ κατάστρωμα τοῦ «Γοργού». Δὲν ὑπῆρχεν ὁμιτολογία· ὁ Χάρρης Μάρκελ καὶ τὸ πλήρωμά του ἤσαν ἀκόμη βυθισμένοι εἰς τὸν ὕπνον. Ὁ σκοπὸς ναύτης δὲν εἶχε καὶ ἀντιληθῇ ὅτι εἶχε ξαναπιάσῃ ἀνέμους, ὅταν τὰ πανὰ γατσαρισμένα ἀρχίσαν νὰ κτιποῦν ἐπάνω εἰς τοὺς ἰστούς.

Ἀφοῦ λοιπὸν ἄλλη ἐλπίς σωτηρίας δὲν ὑπῆρχεν, ἔπρεπε αἱ ἐπιβάται νὰ κυριεύτουν ἐξ ἐρόδου τὸν «Γοργόν»!

Ὁ Οὐίλ Μιτς συνέλαβε τὴν ἰδέαν τ.ῦ τολμήματος τούτου καὶ ἦτον ἑτοιμὸς νὰ τὴν ἐκτελέσῃ. Ὅτι ἐσκόπευε νὰ κάμῃ, τὸ εἶπε μὲ δύο λέξεις σιγὰ-σιγὰ. Ὁ Λου-

δοβίκος Κλωδίων, ὁ Τωνῆς Ρενώ, ὁ Ρογγῆρος Χινσδαίλ, ἐνόησαν ἀμέσως. Ἦτο ἡ μόνη καταφυγή, ἀφ' οὗ κανεῖς δὲν εἶχεν ἰδῇ τὴν λέμβον ν' ἀιχωρῇ, κανεῖς νὰ ἐπιστρέψῃ.

— Θέσας ἀκολουθήσωμεν! εἶπεν ὁ Μάχνος Ἀϊδερός.

— Ἐτοιμαὶ εἴμεθα, εἶπεν ὁ Λουδοβίκος Κλωδίων.

Ἐπειδὴ δὲν εἶχε φέξῃ ἀκόμη ἡ ἡμέρα, ἔπρεπε νὰ εἰσέλθουν εἰς τὸν «Γοργόν» πρὶν γίνῃ ἡ ἔγερσις τοῦ πληρώματος, νὰ κλείτουν τὸν Χάρρη Μί-

κελ εἰς τὸν θαλαμίσκον του καὶ τοὺς ναύτας εἰς τὸ ὑπόστρωμα τῆς πλώρας. Κατόπιν ὁ Οὐίλ Μιτς, βοηθούμενος ἀπὸ τοὺς νέους, θὰ ἐκυβερνοῦσε τὸ πλοῖον εἰς τρόπον ὥστε νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὰς Ἀντίλλας, ἢ τοῦλάχιστον νὰ πλησιάσῃ τὸ πρῶτον πλοῖον, τὸ ὁποῖον θὰ διεσκόρουν τὴν πορείαν του.

Ἡ λέμβος ὠλισθήσεν ἀθρόμβως δίπλα εἰς τὸ σκάφος καὶ ἐσταμάτησε κοντὰ στὰ πρεξέχρτικ τοῦ μεγάλου ἱστού, ἀριστερὰ. Ἄμχ ἐπιδύοντο ἐκεῖ ἀπὸ τὰ σιδηροδέματα καὶ τὰ καρπούζια τῶν

ἐξορῶν. εὐλοῶν ἦτο νὰ πηδήσουν ὅλοι ἐπάνω ἀπὸ τὴν κουραστὴν εἰς τὸ κατάστρωμα τοῦ πλοίου.

Πρῶτος ἀνέβη ὁ Οὐίλ Μιτς. Μόλις ὅμως ἔφερε τὴν κεφαλὴν του εἰς τὸ ὕψος τοῦ αἰωροθεσίου, δέκοψε τὴν ἀναρρίχσιν του καὶ ἐνευσεν εἰς τοὺς ἄλλους νὰ μὴ σαλεύσουν.

Ὁ Χάρρης Μάρκελ εἶχεν ἐξελεθῇ ἀπὸ τὸν θαλαμίσκον του καὶ ἐκύτταξε τὸν καιρόν. Ἐπειδὴ δὲ τὰ πανὰ ἐξηκολούθουν νὰ παραδέρνουν εἰς τοὺς ἰστούς, ἐφώνασε τὸ πλήρωμα διὰ νὰ κερυλλήσουν καταλλήλως τὰς κερκίας.

Οἱ ναῦται ἐκοιμῶντο, καὶ κανεῖς δὲν ἀπήντησε. Ὁ Χάρρης Μάρκελ διηυθύνθη τότε πρὸς τὸ ὑπόφραγμα τῆς πλώρας.

Ὁ Οὐίλ Μιτς παρηκολούθει τὰς κινήσεις του, καὶ τὸν εἶδεν ἐξαφανίζμενον εἰς τὴν καθόδον.

Ἦτο πλέον ἡ στιγ-

Ἐσπευσεν ἀμέσως ὁ Οὐίλ Μιτς. (Σελ. 354, στήλ. γ'.)

μή πρὸς δρᾶσιν. Ἄν ὅλοι οἱ πειραταὶ ἐφυλακίζοντο μέσῃ στὸ ὑπόβραγμα, θα τοὺς ἡμποδοίξαν οἱ ἀριστεῖς νὰ ἐξέλθουν, πρὶν φθάσουν εἰς τὰς Ἀντιλλὰς, καὶ βεβαίως, ἂν ἐξηκολούθει νὰ πνέῃ ὁ ἄνεμος, μετὰ τριανταεῖς ὥρας τὸ πολὺ θὰ εὐρίσκοντο εἰς τὰ νερὰ τῆς Βαρβάδος.

Ὁ Οὐίλ Μίτζ ἐπὶ ἡδύνην ἐπῆλθε στὸ κατὰστρωμα. Οἱ ἀριστεῖς τὸν ἠκολούθησαν, ἀφοῦ ἔδωσαν τὴν λέμβον, ὅπου εἶχε μείνῃ ὁ κ. Πάτερσον, καὶ ἐσύρθησαν ἐπάνω εἰς τὸ κατὰστρωμα, χωρὶς νὰ τοὺς ἰδῇ, χωρὶς νὰ τοὺς ἀκούσῃ κανεὶς.

Ἐντὸς ὀλίγων δευτερολέπτων εἶχαν φθάσῃ εἰς τὸ κουβούσι τῆς πρώτης καὶ εἶχαν κλειθῇ ἅπ' ἑξῆς τὴν θύραν τοῦ. Ἐπειτα τὸ ἐσκέπασαν μετὰ τὸ χονδρὸν πισσωμένον ἑλυτρον τὸ ὁποῖον ἐχρησίμευε νὰ το προφυλάττῃ ἀπὸ τὰ νερὰ ἐν καιρῷ τρικυμίας, καὶ το ἐστερέωσαν μετὰ μεμβράνης γύρω-γύρω. Τώρα πλέον ὁ Χάρρης Μάρκελ καὶ ὅλη ἡ συμμορία τοῦ ἦσαν αἰχμάλωτοι. Δὲν εἶχαν οἱ ἐπιβάται νὰ κάμουν ἄλλο παρὰ νὰ τοὺς προσέχουν ἕως ὅτου τοὺς παραδώσουν εἰς τὸ πρῶτον πλοῖον, τὸ ὁποῖον θὰ εὐρίσκειν καθ' ὁδόν, εἴτε εἰς τὸν πρῶτον λιμένα τῶν Ἀντιλλῶν, ὅπου θὰ προσήγγιζεν ὁ «Γοργὸς».

Ἐξημέριον σιγῆς-σιγῆς. Αἱ σπεῖραι τῆς οὐλῆς ἀνέβαιναν εἰς τὴν αἰθέρα. Ὁ ὀρίζων ἐγένετο εὐρύτερος ὑπὸ τὴν πρῶτην φωταύγειαν τῆς πρωῒας.

Συγχρόνως ἐδυνάμοντο τὸ ἀεράκι, χωρὶς ὅμως νὰ στρώσῃ πρὸς ὠρισμένην διεύθυνσιν. Τὰ παντὶ, ὅπως εὐρίσκοντο κερυκαλῆμένα ἐκείνην τὴν στιγμήν, δὲν ἠδύναντο παρὰ νὰ διατηρήσουν τὸ πλοῖον εἰς τὴν θέσιν τῆς ἀνγκωχῆς.

Εἶχε λοιπὸν ἐπιτύχῃ ἡ ἀπόπειρα τοῦ Οὐίλ Μίτζ. Οἱ νεαροὶ τοῦ συνταξιδιῶται καὶ αὐτὸς ἦσαν κύριοι τοῦ «Γοργοῦ»!

Εἰς ἐρωτᾶτε διὰ τὸ πλοῖον, ὅπου ἐσκήπυν νὰ ζητήσουν ἀσυλόν, οὗτο εὐρίσκειτο ἤδη εἰς ἀπόστασιν πέντε ἕως ἑξῆς μιλίων πρὸς δυσμὰς, καὶ ἐμελλε μετ' ὀλίγην ὥραν νὰ ἐξαφανισθῇ εἰς τὸν ὀρίζοντα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'.

ΠΑΝΩΡΜΑ ΑΠΟ ΜΑΘΗΤΑΣ

Αὐτὴ ἡ μεταβολὴ ἐπῆλθε χάρις εἰς τὸ θάρρος καὶ τὴν τόλμην τοῦ Οὐίλ Μίτζ. Ἡ καλὴ τύχη ἐφαίνετο τώρα ὅτι ἦτο μὲ τὸ μέρος τῶν τιμίων ἀνθρώπων, καὶ ἡ καλὴ μετὰ τὸ μέρος τῶν κακούργων. Ἦσαν ἀνίκανοι πλέον αὐτοὶ νὰ διαπρήξουν τὸ τελευταῖον ἐκεῖνον ἐγκλημα, μετὰ τὸ ὁποῖον ἐσκόπευαν ν' ἀπαλλάξουν ἀπὸ τοὺς ἐπιβάτας καὶ τὸν Οὐίλ Μίτζ, κατὰ τὴν ἐρχομένην νύκτα.

Αὐτοὶ ἅπ' ἐκνότητος ἐμελλον τώρα νὰ τιμωρηθοῦν διὰ τὰ ἐγκλήματά των, αὐ-

τοὶ νὰ παρκαδοῦν εἰς τὴν ἀτυνομίαν, μὲ τὴν ἐξοχὴν ὁ «Γοργὸς» εἰς ἕνα σινδὴν νὰ ἐξέλθουν, ἐκτὸς ἂν κατάρθοναν νὰ κυριεύσουν καὶ διὰ δευτέραν φοράν τὸ πλοῖον. Ἀλλὰ θὰ το κατάρθοναν ἄρα γι;

Βεβαίως, ἦσαν δέκα οἱ κλεισμένοι εἰς τὸ ὑπόβραγμα τῆς πρώτης, — δέκα ῥωμαλεοὶ ἄνδρες, μετὰ τοὺς ὁποίους ὁ Οὐίλ Μίτζ καὶ οἱ σύντροφοί του δὲν ἦσαν ἱκανοὶ νὰ τα βγάλουν πέρα. Δὲν ἡμποροῦσαν τάχα ἐκεῖνοι νὰ χαλάσουν τὸ διάβραγμα, τὸ ὁποῖον ἐχώριζε τὸ ὑπόβραγμα ἀπὸ τὸ ἀμπάρι καὶ ν' ἀνέβουν ἀπὸ ἐκεῖ εἰς τὸ κατὰστρωμα. Δὲν ὑπῆρχεν ἀμφισβήσις! θὰ ἐκαμναν τὰ ἀδύνατα δυνάτα διὰ ν' ἀνακτήσουν τὴν ἐλευθερίαν των.

Ὁ Οὐίλ Μίτζ ἐσπευσε πρῶτα-πρῶτα νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν Θεόν, καὶ νὰ τὸν παρακαλέσῃ νὰ ἐξακολουθήσῃ ἐπιδολεῶν τὴν προστασίαν του. Οἱ ὀριστεῖς τὸν ἐμυμήθησαν καὶ ἐκαμναν τὴν προσυχὴν των καὶ αὐτοί. Εἶδεν ὁ ἐντιμος ἐκεῖνος καὶ εὐσεβὴς ναυτικός ὅτι δὲν εἶχε νὰ κάμῃ οὔτε μὲ ἀπίστους οὔτε μὲ ἀχαρίστους! Θερμαὶ ἐκφράσεις εὐγνωμοσύνης ἀνέβησαν ἀπὸ τὴν καρδίαν των εἰς τὰ χεῖλη των.

Ἄν ἐρωτᾶτε διὰ τὸν κ. Πάτερσον, οἱ ἄλλοι τὸν ἐδοῦν ἡσαν ν' ἀναβῇ εἰς τὸ κατὰστρωμα, χωρὶς αὐτὸς νὰ καταλάβῃ, καλὰ-καλὰ διατὶ εἶχαν ἐπιστρέψῃ, πάλιν εἰς τὸν «Γοργόν». Ἐνόμιζεν ὅτι ἐδύνατο καλὸν ὄνειρον, καὶ μετὰ αὐτὴν τὴν ἐντύπωσιν ἐπέστρεψεν εἰς τὸν θαλαμῶνά του. Μετὰ πέντε λεπτὰ τῆς ὥρας, εἶχεν ἀποκοιμηθῇ βαθύτατα.

Ἐρηγνεν ὁλονὴν ἡμέραν, καὶ ὁ ἥλιος δὲν ἤρχθη νὰ φανῇ πίσω ἀπὸ τὴν ζώνην τῶν πυκνῶν νεφῶν, ἡ ὁποία ἐξετείνετο ἀπὸ τὰ βρεῖα ἀτολικά πρὸς τὰ νοτιοανατολικά. Ὁ Οὐίλ Μίτζ ἤθελε καλὴν ἰδέαν νὰ καθαρίσθῃ ἐντελῶς ὁ ὀρίζων ἀπὸ τοὺς ἀτμούς. Ἐρρεβίτο μὴπως ἀρχίστῃ νὰ φυσᾷ ἀπὸ τὸ ἀντίθετον μέρος, ὅπου ἡ κατὰστάσις τοῦ οὐρανοῦ ἐδείκνυε κατὰ συμπτώματα ἀνέμου, τὰ ὁποῖα δὲν ἡμποροῦσαν ν' ἀπατήσουν ἕνα ναυτικὸν σὺν οὗτο.

Ἐν τῇ μεταξὺ ὁμοίᾳ τὸ ἀεράκι ἦτο τόσο ἀσταθές, ὥστε δὲν ἐπέτρεπε νὰ εὐθετίσουν τὰ παντὶ πρὸς μίαν ὀριστημένην διεύθυνσιν. Ἐπρίπε νὰ περιμένουν ἕως ὅτου τακτοποιηθῇ ὁ ἄνεμος. Ἡ θάλασσα ὅμως δὲν ἐπροσίνιζεν ἀκόμη οὔτε πρὸς τὴν ἀνταλὴν οὔτε πρὸς τὴν δύσιν. Καὶ μόνον ἡ φευκασχλαστικὴ ἐκαμνε τὸ πλοῖον νὰ σκαλῇ ἐπὶ τόπου, χωρὶς νὰ προχωρῇ διόλου.

Ἦτο ἀπαράτητον νὰ φθάσουν ὅσον τὸ δυνατόν ταχύτερον εἰς τὸν πρῶτον λιμένα τῶν Ἀντιλλῶν. Εἶνε μὲν ἀληθές ὅτι τὸ κύτος καὶ ἡ τροφαποθήκη περιέχον τροφίμα καὶ νερὸ διὰ πολλὰς

ἑβδομάδας, ἀλλὰ πῶς νὰ θρέψουν οἱ φίλοι μας τοὺς φυλακισμένους, ἂν ἡ νη-νὴ μὴ ᾖ οὐκ ἐκείνη καὶ οὐκ ἐκείνη τὴν «Γοργόν» νὰ χασομερήσῃ;... Εἰς τὸ ὑπόβραγμα δὲν ὑπῆρχε τίποτε φαγώσιμον, καὶ ἀπὸ τὴν πρώτην ἡμέραν, ὁ Χάρρης Μάρκελ καὶ οἱ ἄλλοι οὐδ' ἀρχίζαν νὰ υποφέρουν ἀπὸ πείνης καὶ ψυχῆς. Ν' ἀνοίξουν οἱ ἐπιβάται τὴν θύραν τῆς καθόδου διὰ νὰ τοὺς δώσουν τροφήν καὶ νερὸ, δὲν θὰ ἦτο τὸ ἴδιον σὺν νὰ τοὺς ἄρηναν ἐλευθέρους νὰ ἐβγουν εἰς τὸ κατὰστρωμα;...

Τὸ ζήτημα τοῦτο τῆς τροφοδοτήσεως τῶν φυλακισμένων πειρατῶν δὲν ἐβράδυνε νὰ λυθῇ μόνον του. Ἀπεδείχθη μετ' ὀλίγον, ὅτι θὰ εὐρίσκον νὰ τρώγουν καὶ νὰ πίνουν, καὶ ἂν ἀκόμη τὸ ταξίδι ἐδύνατο ὁλοκληρῶς ἐδο-μαδας.

Ἦτο ἐπὶ τὰς περιπέτοις ἡ ὥρα, ὅταν ὁ Οὐίλ Μίτζ, ἐνῶ ἐκοιμήετο τὰς ἐτοιμασίας του διὰ τὴν εὐθείαν τῶν ἰσθίων, διεκίνησε ἀπὸ τὰς φωνὰς τοῦ Λουδοβίκου Κλωδιῶν:

— Τρεχάτε!... βοήθεια!

Ἐσπευτεν ἀμέσως ὁ Οὐίλ Μίτζ. Μετὰ τὸν βῆμα τοῦ σώματός του, ὁ νεαρός ἐπιβάτης ἐπείρε τὸ καπάκι τῆς μεγάλης καθόδου, τὸ ὁποῖον ἐξηστύσαν ὁ Χάρρης Μάρκελ καὶ οἱ σύντροφοί του ν' ἀνασκήσουν ἀπὸ μέσα!

Οἱ πειραταὶ εἶχαν σπάσῃ τὸ διάβραγμα καὶ εἶχαν εἰσορμῆσιν εἰς τὸ κύτος ἀπὸ ἐκεῖ ἀνέβησαν τὴν κλίμακα τῆς μεγάλης καθόδου, καὶ ἐπροσπαροῦσαν νὰ ἐξέλθουν εἰς τὸ κατὰστρωμα. Καὶ βεβαίως θὰ το κατάρθοναν, ἂν δὲν ἦτο κοντὰ ὁ Λουδοβίκος Κλωδιῶν διὰ νὰ τοὺς ἐμποδίσῃ.

Ἐτρεξαν εἰς τὴν στιγμήν ὁ Οὐίλ Μίτζ, ὁ Γοργὸς Χινδαίλ, ὁ Ἀζελ Βίλμπορν καὶ ἄλλοι, νὰ τὸν βοηθήσουν. Τὸ καπάκι ἐστερέωθη εἰς τὴν κάψαν του, οἱ σιδερένιοι ἐγκῆρος οἱ μοχλοὶ τοῦ ἐτέθησαν εἰς τὴν θέσιν των, καὶ ἦτο ἀδύνατον πλέον νὰ περαιοσθῇ. Ἡ αὐτὴ προφύλαξις ἐλήφθη καὶ διὰ τὸ καπάκι τοῦ πωραίου κύτους, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἐπίσης ἠδύναντο νὰ διαβῇ οἱ ἐγκῆροι-κτοὶ πειραταί.

Ὁ Οὐίλ Μίτζ ἐπέστρεψε τότε κοντὰ εἰς τὸ κοῦβουσί τοῦ ὑποβραγματος, καὶ ἐφώναξε δυνατὰ:

— Αἱ! σείε ἀπὸ μέσα, ἀκούστε με καλὰ, καὶ προσέξτε ὅτι, οἱ σᾶς λέγω!

Κοιμῆται ἀπάντησις δὲν ἦλθεν ἀπὸ τὸ ὑπόβραγμα.

— Χάρρη Μάρκελ, εἰσενα μιλῶ!

Ἀκούσας αὐτὸ ὁ Χάρρης Μάρκελ, ἐνόησεν ὅτι ἡ ταυτότης του εἶχε γίνῃ γνωστὴ πλεον, ὅτι οἱ ἐπιβάται εἶχαν μάθῃ τὰ πάντα καὶ ἦσαν ἐνήμεροι εἰς τὰ σχέδιά του.

Φρικτὰ βλαστημῆται ἦσαν ἡ μὲν ἡ ἀ-

πάντησις πρὸς τὸν Οὐίλ Μίτζ. Ἄλλ' αὐτὸς ἐξηκολούθησε:

— Χάρρη Μάρκελ, μᾶθε το καλὰ, καὶ οἱ σύντροφοί σου ᾗ το γνωρίζουν ἐπίσης... εἴμεθα ὡλισμένοι... Ὁποῖος δοκιμάσῃ νὰ ἐγῇ ἀπὸ κάτω, θὰ πέσῃ νεκρός!

Καὶ ἀπὸ ἐκείνην τὴν στιγμήν, ἀφοῦ ἐπῆραν τὰ ρεβόλβερ ἀπὸ τὴν ἐπιδοθήκην τῆς πρώτης, οἱ ἀριστεῖς ἐσκόπευαν ν' ἀγρυπνοῦν νυχθημερόν, ἐτοιμοὶ νὰ πυροβολήσουν πάντα ὅστις θὰ ἐτολμοῦσε νὰ προβάλλῃ τὴν κεφαλὴν του.

Οἱ φυλακισμένοι δὲν εἶχαν καμμίαν πλῆξιν ἐλπίδα νὰ διαφύγουν, ἦσαν ὅμως τώρα κύριοι τοῦ κύτους καὶ εἶχαν εἰς τὴν διάθεσιν των ἄθρονα τρόφιμα: γαλέτες, κονσερβές, βιολίτι μετὰ μύρων, μεμπράνι, μετ' ἑλίν. Ἦσαν ἐλεύθεροι νὰ πίνουν καὶ νὰ μεθοκοποῦν, καὶ δὲν ἦτο δυνατόν νὰ τοὺς περιορίσῃ ὁ Χάρρης Μάρκελ.

Ἐγνώριζε πολὺ καλὰ ὁ ἀρχιπειρατής ὅτι ὁ «Γοργὸς» δὲν ἀπείχε παρὰ 70 ἢ 80 μίλια ἀπὸ τὰς Ἀντιλλῶν. Μετὰ τοὺς ἀνέμους ποῦ ἐφυσούσαν τότε, εὐκολον ἦτο νὰ φθάσῃ εἰς κάποιαν νῆσον ἐντὸς δύο ἡμερῶν τὸ πολὺ. Ἐκτὸς τούτου περνοῦν τόσα πλοῖα ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ μέρη, ὥστε δὲν ἦτο ἀπίθανον νὰ εἰδοποιήσῃ ὁ Οὐίλ Μίτζ κανὲν ἀπὸ αὐτὰ διὰ τὰ συμβαίνοντα μετὰ εἰς τὸν «Γοργόν». Καὶ τότε, εἴτε οὕτως εἴτε ἄλλως, εἴτε μετὰ ἄλλο πλοῖον, εἴτε παραδιδόμενοι εἰς ἕνα ἀπὸ τοὺς λιμένας τῆς Ἀντιλλῶν, οἱ πειραταὶ τοῦ «Χάιλαξ», οἱ δραπεταὶ τῶν φυλακῶν τῆς Κουϊνστάουν, δὲν εἶχαν πλέον νὰ περιμένουν παρὰ τὴν τιμωρίαν τῶν ἐγκλημάτων των.

Δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ἐλευθερώσῃ ὁ Χάρρης Μάρκελ τοὺς συντρόφους του, νὰ γίνῃ καὶ δευτέραν φοράν κύριος τοῦ πλοίου. Τὰ καπάκια τῶν καθόδων ἦσαν καλὰ στερεωμένα καὶ δὲν ὑπῆρχε καμμία συγκοινωνία μετὰ τοῦ κατὰστρώματος καὶ τοῦ κύτους. Νὰ τρυπήσουν τὸ σκάφος ἐπάνω ἀπὸ τὴν ἰταλὸν γραμμὴν, νὰ σπάσουν τὰ χονδρὰ μαδέρια τοῦ καπῆ, τὰ στερεώματα στρεβόξυλά του, ἦτο ἐντελῶς ἀδύνατον χωρὶς ἐργαλεῖα. Καὶ ἐπειτα, θὰ τοὺς ἤλουν ἀπὸ ἐπάνω... Χαμένος κόπος ἐπίσης θὰ ἦτο νὰ προσπαθῶσαν νὰ εἰσχωρήσουν εἰς τὸ πρυμναλὸν χωρίσμα, διερρηγνύοντες τὸ διάβραγμα τῆς τροφαποθήκης, ἡ ὁποία εἶχε κλίμακα πρὸς τὴν τροφίκαριαν.

Οἱ ἐπιβάται δὲν εἶχαν εἰς τὴν διάθεσιν των παρὰ μόνον ὅσα τρόφιμα περιέχοντο εἰς τὴν τροφαποθήκην, ἀλλὰ καὶ αὐτὰ ἦσαν ἀρκετὰ νὰ περάσουν ὀκτώ ἢ δέκα ἡμέρας, καθὼς καὶ τὸ νερὸ τῶν βυτινῶν τοῦ κατὰστρώματος. Πρὶν ὅμως παρέλθουν δύο ἡμεροῦνκτια ἔστω καὶ μετ' ἄνεμον μέτριον, ὁ «Γοργὸς» βεβαίως θὰ ἦτο ἀρχαίμενος εἰς τὸν λιμένα. (Ἐπεται συνέχεια) Ν. ΠΟΡΙΩΤΗΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Ο ΗΛΕΚΤΡΙΚΟΣ

Ἀγαπητοί μου,

Αὐτὸ ἀκόμη τὸ δῶρον τοῦ πολιτισμοῦ τὸ ἀπικτήσαμεν: ἕνα ἡλεκτροκίνητον σιδηρόδρομον. Ὁ ἀρχαιότερος τῶν ἐν Ἑλλάδι σιδηρόδρομων, ὁ δι' αὐτὸ ἐπιλεγόμενος παππούς, δηλαδὴ ὁ Σιδηρόδρομος Ἀθηνῶν-Πειραιῶς, ἀντικατέστη τὸν ἀμὸν τοῦ δι' ἡλεκτρισμοῦ, καὶ πρὸς μὴν ὅς ἦδη αἱ νέαι ἀμαξοστασίαι ἐτέθησαν εἰς χρῆσιν τοῦ κοινῶ. Βεβαίως οἱ πλεῖστοι τῶν ἐν Ἀθήναις καὶ Πειραιεῖ φίλων μας ἐταξίδευσαν ἤδη μετὰ αὐτὰς καὶ ἐδοκίμασαν τὴν ἀπόλαυσιν τῆς ταχύτητος καὶ τὴν ἀκόμην μεγλητέραν ἀπὸ λαυσιν τοῦ νέου.

Τὸ γόητρον τοῦ νέου εἶνε πρᾶγματι-κὸς ισχυρόν. Κινεῖ εἰς τὸν ὑπακτον βαθμὸν τὴν περιεργίαν μας καὶ μας ἐλκύει χωρὶς νὰ θέλωμεν. Διὰ τοῦτο τὰς πρώτας ἡμέρας πολλοὶ ἐσπευσαν νὰ καταβῶν εἰς τὸν Πειραιᾶ χωρὶς καμμίαν ἀνάγκην, ἀπλῶς χάριν δικαστικῆς καὶ διὰ νὰ δοκιμάσουν τὴν ἡλεκτρικὴν κίνησιν καὶ συγκίνησιν. Ἄλλως τε εἶχεν διὰ τὴν τόσῃ περὶ τῶν φοβερῶν κινήσεων τοῦ νέου συστήματος, καὶ τόσος ἦτο ὁ φόβος, ὁ ὁποῖος κατεῖχε τοὺς ἀπλοϊκοὺς, ὥστε μερικοὶ ἐταξίδευσαν μετὰ τὸν ἡλεκτρικόν, μόνον διὰ νὰ δείξουν ὅτι εἶνε... γενητοί. Καὶ βεβαίως! ἀφοῦ ἀψήφουσαν τὸν κίνδυνον νὰ... φθάσουν εἰς Πειραιᾶ, σῶσι καὶ ἀδολοφῶν. Ἐντὸς δέκα λεπτῶν τῆς ὥρας!

Ἐνθυμεῖσθε, ἀλήθεια, πόσα εἶχαν διαδοθῇ; Ἐλεγχον ὅτι οἱ κίνδυνοι εἶνε ἀμέτρητοι καὶ ἀναπόφευκτοι. Οἱ ἀρκετοὶ ἐνα μικρὸν σιδήρον, ἕνα καρφί, ριπτόμενον κατὰ τύχην ἢ κακοβούλως ἐπὶ τῶν γραμμῶν, διὰ νὰ προκαλέσῃ ἐκτροχίασιν, καὶ κλωμα, ἀνάρηξιν καὶ ἀποτέρρυσιν ὁλοκληρῶς τῆς ἀμαξοστασίας! Ὅτι ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, τὸ ἐπιβατὴν θὰ ἐκκίοντο μόνον τὰ... πτώματα, διότι θὰ εἶχαν ἀποθάνῃ ὅλοι ἀπὸ τοὺς πρώτους ἡλεκτρικοὺς τιναχμούς! Τόσον δὲ μέγας ἦτο ὁ παραλογισμός, τὸν ὁποῖον ἐγέννησαν οἱ φόβοι οὗτοι, ὥστε εὐρέθησαν σοφροὶ ἄνθρωποι, συμβουλευσάντες τὴν Ἐταιρείαν νὰ περιφράξῃ διὰ διπλοῦ ὑψηλοῦ τεύχους ἐλόκληρον τὴν γραμμὴν, ἀπὸ τῆς μιᾶς πέλως ἕως τὴν ἄλλην!

Ἡ Ἐταιρεία ἀπήντησεν εὐφραδέστατα, ὅτι δὲν εἶχε κανένα σκοπὸν νάνοικαδο-μῆσιν τὰ ἀρχαῖα Μακρὰ Τελεχ, (τὰ δ-

ποῖα, καθὼς γνωρίζετε, συνέδεον μίαν φοράν τὸν Πειραιᾶ μετὰ τὰς Ἀθήνας.) διὰ τὸ ἀσφαλὲς ὅμως διετήρησεν ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας εἰς ἐνέργειαν καὶ τὴν παλαιὰν τῆς γραμμὴν, ὥστε ὅσοι ἐφοβούντο τὸν ἡλεκτρισμόν, νὰ ταξιδεύουν διὰ τοῦ αἵματος. Οὕτως αἱ δύο ἀμαξοστασίαι, ἡ παλαιὰ καὶ ἡ νέα, διεσταυροῦντο.

Ἄλλ' ἐξ ἀρχῆς οἱ ἐπιβάται τῆς νέας ἦσαν περισσότεροι. Καὶ ὀλίγον κατ' ὀλίγον, οἱ ἐπιβάται τῆς παλαιᾶς ὀλιγόστευαν. Τὸ παράδειγμα τῶν γενναίων ἐνεθάρρυνε καὶ τοὺς δειλοτέρους, ὥστε μίαν ἡμέραν κανεὶς ἐπιβάτης δὲν εὐρέθη διὰ τὴν ἀτμήλατον. Καὶ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἡ ἀτμήλατος κατηργήθη. Ὁ φόβος τῶν φανταστικῶν κινήσεων εἶχε περῆν ἐντελῶς. Ὁ ἡλεκτρισμός ἐνίκησε τὸν ἀτμόν.

Ἡ μικρὰ αὐτὴ ἱστορία, τὴν ὁποίαν μετὰ περιεργίας παρακολούθησαν οἱ Ἀθηναῖοι καὶ οἱ Πειραιεῖς, εἶνε ἀρκετὰ διδακτικὴ. Μᾶς διδάσκει ὅτι ἡ εισαγωγὴ τῆς νέου πράγματος, ἡ ἐπικρατήσις καθὲς καινοτομίας, εἶνε ἀγὼν πολὺ δύσκολος εἰς τὴν ἀρχὴν. Οἱ κοινοὶ ἄνθρωποι, συνειδημένοι εἰς τὰ παλαιὰ, οἰσθάνονται μίαν ἀκυσίαν ἀντιπάθειαν καὶ μίαν μεγάλην δυσπιστίαν πρὸς τὰ νέα. Εἶνε μισονεῖστα. Τὸ αἶσθημα αὐτὸ τοὺς κάμνει νὰ ἀκούουν προθύμως καθὲς ἀνοησίαν, καὶ νὰ πιστεύουν καθὲς συκοφαντίαν, καὶ νὰ μεγαλοποιῶν τοὺς ὑπάρχοντας κινδύνους, καὶ νὰ φανταζονται ἀνυπάρχοντες. Τοῦτο ἀκριβῶς συνέβη καὶ μετὰ τὸν ἡλεκτρικὸν σιδηρόδρομον. Ἀνθρώποι ἔχοντες κάποιον συμφέρον, διέδωσαν ἐναντίον τοῦ σιδηροδρόμου χίλια κακά. Καὶ αἱ διχόσεις αὐταὶ ἐπιτετεύθησαν ἀπὸ τοὺς ἀπλοϊκοὺς, καὶ ἐπημύνησαν ἀπὸ τοὺς εὐφραντάς, καὶ ἐβελτιώθησαν ἀπὸ τοὺς φύσει μισονεῖστας. Καὶ ἂν δὲν ὑπῆρχον ἄνθρωποι, ἔχοντες ἀντίθετον συμφέρον, νὰ πολεμήσουν τοὺς πρώτους καὶ νὰ καταδείξουν ὅτι οἱ ισχυρισμοὶ των δὲν ἦσαν ἀληθεῖς, ἴσως ὁ ἡλεκτρικὸς θὰ ἐναυχοῦσιν ἐλλείψει ἐπιβατῶν, ἡ τουλάχιστον ὁ ἀτμήλατος θὰ διετηρεῖτο πολὺν ἀκόμην καιρὸν εἰς ἐνέργειαν.

Ἀλλὰ τῶντι, δὲν παρουσιάζει κινδύνους ὁ ἡλεκτρικός;

Ποῖος σᾶς το εἶπεν; Ἐχέει καὶ αὐτὸς τοὺς κινδύνους του, ὅπως καθὲς μέσον μεταφορᾶς. Καὶ ἴσως τοὺς περισσότερους ἀπὸ κάθε ἄλλο. Διότι φαίνεται, ὅτι ὅσον τελειότερον εἶνε τὸ μέσον, τόσον μεγαλύτεροι εἰς αὐτοῦ κίνδυνοι. Ὁ περὶ κινδυνεὺς ὀλιγώτερον ἀπὸ τὸν ταξιδεύοντα μετὰ αὐτοκίνητον ὁ ἀτμοκίνητος σιδηρόδρομος εἶνε ἀσφαλέστερος ἀπὸ τὸν ἡλεκτρικόν, καὶ τὸ ἀτμοκίνητον ἀσφαλέστερον ἀπὸ τὸ ἀερόστατον. Ὁ ἄνθρωπος ὅμως εἶνε

φύσει τολμηρός, και χάριν των προτερημάτων ενός μέσου, άφησάν τους κινδύνους του. Έπειτα είχε προνοητικούς και λαμβάνει όλα τα προφυλακτικά μέτρα δια να εξασφαλιστεί. Και κατορθώνει ώστε τα δυστυχήματα να είναι σπάνια, τόσον σπάνια, ώστε να μη λογαριάζονται από τους φρονίμους.

Δεν υπάρχει τωόντι φρόνιμος άνθρωπος, ο οποίος θα έπροτιμούσε να διανύσει μεγάλην απόστασιν πεζή από φόβον μην αφηνιάσουν οι έπικοί της άμαξης του. Έπίσης δεν μου φαίνεται φρόνιμος εκείνος, ο οποίος θα έπροτιμούσε ένα άρ-γοκίνητον παλαιόν σιδηρόδρομον, από ένα άστραπιατόν ηλεκτρικόν. Ο δεύτερος από μίαν άπροσεξίαν, κινδυνεύει να-ναφλεχθή. Άλλ' είναι τόσον σπάνιον πράγμα! Η ατύχη πθανότης υπάρχει να σην πέση, ο πρώτος άριθμός ενός λαχείου και ναποθάνης από δυστύχημα. Άλλ' ή μεγάλη καλοτυχία και ή μεγάλη κακο-τυχία είναι επίσης δυσίετοις εις τον κό-σμον. Και όπως δεν λέγει κανείς «δεν θα έργασθώ, διότι είμφορεί να πλουτήσω από λαχίον», ούτε και κανείς δεν πρέ-πει να λέγη «δεν θα ταξιδεύσω, διότι είμφορεί να πάθω.»

Σας άσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΦΩΝΟΓΡΑΦΟΣ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε΄.

Έπιστρέφει ο κύριος Περικλής το βράδυ-βράδυ από το σχολείον, και τρέ-χει να έρωτήσ: τη μαμμά του για το ενδιαφέρον ζήτημα :

— Άλήθεια, μαμμά ; έ-φυγε ο μπαμπάς ;

Η κυρία Λουκά κάνει το σοβαρό, και του λέγει :

— Ναί, έφυγε' μ' είπε πως αν κάνης άταξίες, θα το μάθης άμέσως, και θα γυρίση πίσω στη στιγμή να σε μαλώσῃ...

Ο κύριος Περικλής γελά από μέσα του. Τέτοια παρα-μύθια, δεν τα πιστεύει αυτός. Ο πατέρας του πάει με το σι-δηρόδρομο να έπιθεωρήσῃ, ένα γεφύρι' και ξέρει ο κύριος Περικλής πως για κάθε έπι-θεώρησι χρειάζονται, ήμέρες και ήμέρες. Τούλάχιστον μιχ έβδομάδα θα λείψῃ ο πατέρας του. Και ο μικρός κατεργά-ρης για να δείξῃ πως δεν άνα-γνωρίζει κανένα άνωτέρον του, άνεβί-νει με τα λασπωμένα μποτίνια του και στέκεται όρθος επάνω στον βελουδένιο καναπέ της σάλας!

Έξω φρενών γίνεται ή κυρία Λουκά,

αλλά δεν πολυφανερόνει τον θυμό της. Ο Περικλής μας ούτε φαντάζεται τί τον περιμένει! Άχ! καί μένε Περικλή! Το βράδυ, στο τραπέζι, ο κύριος Πε-ρικλής τρώγει σαν γλάρος, βουτά τα δάχτυλά του στις σάλτσες, τραγουδά άμα τύχη και δεν είναι γεμάτο το στόμα του, βρίζει τη Γαρουφαλιά με τα χ' ιρότερα λόγια του δρόμου, και μουγγρίζει σαν βωδάκι, όταν του κάρη την παρα-τήρησιν ή μητέρα του.

— Περικλή! άχ, Περικλή! — φωνά-ζει ή κυρία Λουκά, και πνίγεται ή φω-νή της.

Εκείνος όμως ούτε γυρίζει να την ιδῇ, δεν άπαντά, παρά σηκώνεται από το τραπέζι και τρέχει στο δωμάτιό του. Κοβαλλικεύει το ξυλένιο άλογατάκι του, και το χτυπά με τα τακούνια του αλύ-πητα στην κοιλιά. Καλά που είναι ξυ-λένιο το άλογο, άλλιώς τι θα χαλούσε ο κόσμος από τες φωνές του. Έλησμό-νησα να σας πῶ πως ο Περικλής έφό-ρεσε κ' ένα παληό ψηλό καπέλλο του μπαμπά του για να φαίνεται πιό άψη-λός Ρίχνει κάτω τα μωξιλάρια, άνα ποδογυρίζει τες καρέκλες και του κάκου του φωνάζει ή μαμμά του :

— Έλα λοιπόν να κοιμηθῇς!

— Όχι!

— Καλά!

— Έλα ν' μελετήσης!

— Όχι!

Χάνει την ύπομονή της ή μαμμά του, και τον άφίνει να κόμῃ, δι, τι θέλει. Και είχε δέκα ή ώρα, όταν ο φιλαράκος μας, κουρασμένος και νυσταγμένος, άποφα-σίζει να πέση να κοιμηθῇ.

«Έλα λοιπόν να κοιμηθῇς!»

Και μόλις πέφτει στο κρεβάτάκι του, σφαλούν τ' ά μάτια του και κοιμάται βα-θύτατα...

Τότε, βγαίνει τες παντοφλές της ή κυρία Λουκά και πηγαίνει σιγά-σιγά

στο γραφείον του κυρίου Λουκά, και ύστερα έρχεται πάλιν στο δωμάτιον του κυρίου Περικλή.

Σεσεσεσε!

(Έπεται συνέχεια.) Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

Ο ΖΩΓΡΑΦΟΣ Κ' Η ΜΑΡΙΚΑ

Η Μαρίκα είναι κατχλωπημένη. Το πρωί, καθώς έπήγαινε να πάρη την Πηδηχτή, την κασία της, διχ να την βοσκήσῃ εις το δρομάκι που πάγει στα χωράφια, ή μητέρα της άνεστένα-ξε και της είπε :

— Την καί μένη την Πηδηχτή' ναί, πήγαινε την να βοσκήσῃ για τελευταία φορά. Δεν πρέπει να φαίνεται παραπολύ άδύνατη, για να μας δώσῃ καλή τιμή ο χασάπης.

Η Μαρίκα δεν έτόλμησε να έρωτήσῃ την μητέρα της τί έσήμαιναν αυτά. Έφυ-γε με την Πηδηχτή της, γρήγορα-γρήγο-ρα. Και καθώς προχωρεί εις την πρασι-νάδα του δρόμου, όπου ή κασία της σκύβει να δαγκάνει τα χορταράκια, συλ-λογίζεται τα λόγια της μητέρας της :

— Ο χασάπης! τί να την κόμῃ ο χασάπης;

Είς αυτήν την έρώτησιν μίχ μόνη ά-πάντησις υπάρχει, — φοβερή άπάντησις! Τι κάμνει ο χασάπης τα πρόβατα και τες κασίτσες που του πηγαίνουν! Τα σφάζει!

Θά την σφάζῃ λοιπόν και την κα-σία της; Τι έγκλημα έκαμε ή καί-μένη, για να της κόψουν το κεφάλι;

Δεν έκαμε τίποτε, άπολύτως τίποτε ή καί μένη! Άλλά ή Μαρίκα καταλαβαί-νει τί τρέχει. Είδε την μητέρα της πα-ρχπολύ λυπημένην' μιχ έβδομάδα τώρα δεν της έχαμογέλασε καθόλου ή μη-τέρα της!

Ναί, ή Μαρίκα το έμάντευσε' ή μη-τέρα της δεν έχει χρήματα να πληρώσῃ τον ψωμά, και θα πωλήσῃ την Πηδη-χτή, δια να πάρη μερικά δέφραγμα και μόνεδραγμα.

Γι' αυτό ή Μαρίκα πηγαίνει στον δρόμο, και κρατεί το σχιόνι της Πη-δηχτής και, καθώς πηγαίνει, κλαίει και άναστενάζει, όσον συλλογίζεται ότι θ' έχσῃ την φιληνάδα της, την κασι-κούλα της...

Η Πηδηχτή όμως πηδά σαν τρελ-λοκόριτσο στα πλαγία του δρόμου, και δαγκάνει τα τρυφερότερα θυμαράκια και μαρσά τα ευωδέστερα θυμαράκια.

Όστε καν φωνάζεται τί την περι-μένει, ή καί μένη ή Πηδηχτή! Όρρει ότι όχλη πάντοτε ένα δρομάκι π'άσαι ο και άνθισμένο, κ' ένα καλό κοριτσάκι να την πηγαίνει εκεί...

Ένας κύριος παρουσιάζει ταξίφνα από την άλλην άκρη του δρόμου. Η Μαρίκα δεν τον είδε' ή λύπη της δεν

την άφίνει τίποτε να ιδῇ. Ο κύριος όμως την είδε από μακριά.

— Τί έχεις, μικρή; την έρωτά, ενώ έρχεται κοντά.

Η Μαρίκα δεν άπαντά' δεν είναι συν-ειθισμένη να όμιλῇ με τους κυρίους' και στέκεται σαν να τα έχῃ χαμένα εμπρός του...

Ο κύριος την ξαναρωτά.

Η Μαρίκα σηκώνει επί τέλους τα μάτια της, και τον κυττάζει. Τα μάτια του κυρίου είναι πολύ γλυκά και ευμορφα! την κυττάζει ο κύριος την Μαρίκα, και της χαμογελά. Και ή Μαρίκα άπορη-σίζει να του διηγηθῇ τον πόνο της.

Ίσως εύρη αυτός το μέσον να τα δι-ορθώσῃ όλα. Ίσως...

Ο κύριος κυττάζει με περισσότεραν

προσοχήν την μικρή βοσκο-πούλα' βλέπει τα μαύρα σγουρά μαλλιά της, βλέ-πει τα ξυπόλυτα ποδαράκια της. Βλέπει την καμίζιλα της που είναι από σκούρο σπιτικό πανί, βλέπει το φορ-σιανάκι της και την ξεδαμ-μένη ταίτηνη ποδίτσα της και της λέγει :

— Θέλεις να σου κάνω την εικόνα σου;

Η Μαρίκα δεν έννοει καλά. Ξέρει όμως τί θα 'πῇ εικόνα, και πως την κάμνουν. Ο κύριος Άνα-στάσης ο πλούσιος γείτονας με το μεγάλο κόκκινο σπιτί, έβαλε τες άλλες κ' έκαμαν την εικόνα της κόρης του, της Άσπασίας.

Η κυρία Άσπασία είχε φορέσῃ το όρατό της τριιν-ταφυλλί φόρεμα, και τα λουστρίνια σκαρπινάκια της, και το καπέλλο της με τα ψεύτικα κεράσια που είναι πιό μεγάλα από τ' αλη-θινά, και τα άσπρα γάντια της με τα μαύρα κεντημα-τάκια. Κ' έτσι την έζωγρά-φισαν ο ζωγράφος.

Η Μαρίκα όμως δεν έχει ούτε τρι-ταφυλλί φόρεμα, ούτε άσπρα γάντια, ούτε καπέλλο με κεράσια, ούτε λουστρί-νια σκαρπινάκια. Πως λοιπόν θα γίνῃ ή εικόνα της;

Άδιόφορον! Ο ζωγράφος την παίρνει μαζί του στο χωριό, εις το σπιτί του μπαρμπα-Δημητρου, όπου έχει ένοικια-σμένη τη μεγάλη σάλα. Εκεί, βάζει την Μαρίκα να σταθῇ εμπρός του όρθή, κοντά στον τοίχο.

Η Μαρίκα στέκεται. Άφού το θέλει ο κύριος, τί να κόμῃ; Η Μαρίκα ύ-πακούει 'ς ό,τι της λένε, συλλογίζεται όμως την Πηδηχτή, ή όποις την περι-

μένει δεμένη έξω στην αύλή, και άκούει κάπου-κάπου το βέλασμά της και σρίγ-γεται ή καρδούλα της.

Τούλάχιστον να την άρνε ο κύριος να πλύνῃ τα χέρια της, να χτενίσῃ τα μαλλιά της, να φορέσῃ την καλή της τήν ποδιά! Τίποτε από αυτά! Ηθελε μάλιστα ή Μαρίκα να πετάξῃ το ξερό-κλαδό που κρατούσε δια να όδηγῇ την Πηδηχτή, και ο κύριος της είπε να το ξαναπίσῃ και να το κρατῇ. Τί παρὰξ-νες ιδέες που έχουν αυτοί οί κύριοι, που έρχονται από την Άθήνα!

Ο ζωγράφος όμως κρατεί ένα μεγάλο φύλλο άππρο χοντρό χαρτί επάνω σ' ένα μεγάλο βιβλίο, μεγαλείτερο και από τα βιβλία του ψάλτη της έκκλη-σίας, και δός του μ' ένα μολύδι, τραβᾷ

«Η Μαρίκα στέκεται όρθή εμπρός εις τον ζωγράφον.» (Σελ. 357.)

γραμμές και χαρακίς. Ο μπαρμπα-Δημητρός στέκεται από πίσω και κυτ-τάζει, ενώ ή κυρία-Δημητράινα με τα ματογυάλια της καθεται και ράβει ένα ξηλωμένο σεντόνι, και άπ' έξω από το παράθυρο είναι μαζεμένα όλα τα γει-τονόπουλα και κυττάζουν περίεργα την Μαρίκα, που της κάμνει την εικόνα ο ζωγράφος. Και ο ζωγράφος έχει πολλά μολύδια' πότε πιάνει το ένα και πότε το άλλο...

Το μολύδι όλο τρέχει επάνω στο χαρτί, τα κεφαλάκια των παιδιών γε-λουι στο παραθύρι, τα βελάσματα της Πηδηχτής άκούονται λυπητερά, και ή μικρή Μαρίκα στέκεται όρθή με το

κλωδάκι της έμπρός εις τον ζωγράφον. Νά τος! άρνει τώρα στο τραπέζι το μολύδι του, κυττάζει το χορτί, το γυ-ρίζει ευχαριστημένος άπ' έδω και άπ' εκεί, το ξανακυττάζει, ενώ ο μπαρμπα-Δημητρός βάζει τες φωνές :

— Μπρέ, ίδια και άπαράλλακτη είναι!

Σηκώνεται και ή κυρία-Δημητράινα και στερεώνει τα ματογυάλια της διχ να δῇ καλά το χαρτί.

— Καλέ, αλήθεια! Όαρρε'ς πως θά σου μιλήσῃ το Μαρινάκι!

Η Μαρίκα όμως στέκεται καρφω-μένη στην ίδια θέση. Όύτε σκαλεύει.

— Αί! και σένα πως σου φαίνεται; την έρωτά ο κύριος και της κάμνει νεύμα να πλησιάσῃ.

Κυττάζει τώρα και ή Μαρίκα. Βλέ-πει επάνω στο χαρ-τί ένα κοριτσάκι με μαζι φουστάνι, με ποδίτσα άππροθυρη, και μ' ένα κλαδί στο χέρι.

Είπε ούτῃ; Η Μαρίκα γνωρίζει τα ρούχά της, και χαμογέλα λιγάκι.

Σε λίγο όμως θα γελάσῃ πραγματι-κώς. Ο κύριος βγά-ζει από το πορτο-φόλι του ένα, δύο, τρία, τέσσαρα πεν-τόφραγκα και τα βάζει επάνω στο τραπέζι.

— Πάρ' τα μι-κρούλα, της λέγει, αυτά είναι για τον κόπο σου που έχά-θησες να σε ζωγρα-φίσω, και πήγαίνε-τα στη μητέρα σου.

Η Μαρίκα τον κυττάζει και στέκε-ται.

— Ναί, στη μη-τέρα σου, για να μην πωλήσῃ την Πηδηχτή σου στον χα-σάπη.

Η Μαρίκα δεν μπορεί, ακόμα να το πιστέψῃ.

— Πάρ' τα λοιπόν, της λέγει και ή κυρία-Δημητράινα.

Η Μαρίκα άπλόναει δειλά- δειλά το χέρι της, παίρνει το ένα πεντόφραγκο, ύστερα το δεύτερο, ύστερα το τρίτο, ύστερα το τέταρτο.

— Άλήθεια, καλέ, μου τα δίνετε;

— Βεβαίωτατα, της λέγει ο κύριος. Η Μαρίκα τον ευχαριστεί με μι-ατις παραπολύ έκπραστική, λύνει την Πηδηχτή της, και τρέχει να δώσῃ τα χρήματα στην μητέρα της, ενώ τα γει-

τονόπουλα, πού είδαν όλα αυτά από το παράθυρο, τα συζητούν μεταξύ των και λένε :

— Τι παράξενος κόσμος ! Ο κύριος Άναστασης έπληρώσε τόσα εκατοστά-ρικά στο ζωγάφο για να κάμη την εικόνα της κυρίας Άσπασίας, και τώρα αυτός ο άλλος ζωγράφος πληρώνει την Μαρίνα για να της κάμη την εικόνα της !

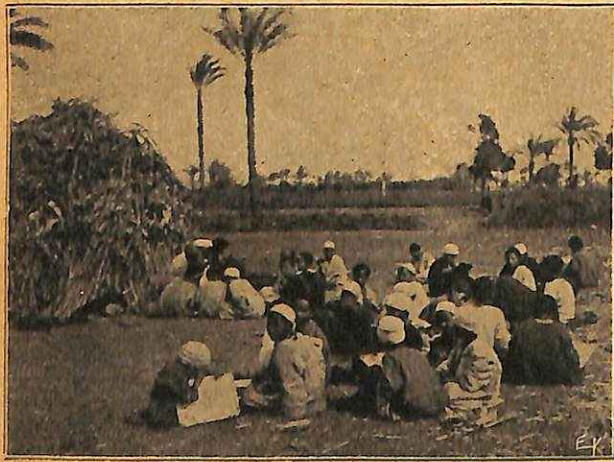
ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΔΗΣ

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ

Η ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑΣ

(Ίδε την προκήρυξιν, συλλόγιον 4, σελ. 30)

Δέν είξεύρω δ' ατί ένώ είς τόν κύκλον μας υπάρχουν τόσοι έρασιτέγναι φωτογράφοι, είς τόν Διαγωνισμόν τούτον έλαβον μέρος τέσσοι όλλοι. Έχω έμ πρόσ μου έβδομηντα φωτογραφίας, αί ό ποιή αντιπροσωπεύουν 14 μόνον Διαγωνιζόμενους. Τί τε σχεδόν. Μήπως έμπεδίζει το διδραχμον, τό έποϊόν άπαιτώ ως δικαίωμα συμμετοχής ; Άλλά δέν είμωρῶ ν' πιστεύσω, ότι έρσο τέχνην πλουσιόπαιδες, οί όποιοι εξ' εδούον τόσα κα' τόσα διά τήν άγαπητήν τέχνην των, λυτύνοντ' είς τό τέλος νά δώσουν δύο δραχμάς διά νά την έπιδείξουν ! Κ' έ μέλιστα όταν είξεύρουν ότι ή άπαίτησίς μου είνε δικαία, δ' ότι δι' έμ' ό Διαγωνισμός αυτός είνε πολυδάπανος. Τελος πάντων ή άποχή είνε άνεξή-

ΑΡΑΒΙΚΟΝ ΣΧΟΛΕΙΟΝ

(Ξενιτευμένο Έ.Λ.ηνόπουλο. — Α' Βραβείον)

γητος. Καί ός άρκεσθῶ προς τό παρὸν είς τούς όλλοιους, μέ την έλπίδα ότι είς τό μέλλον θά γίνουν πολλοί.

*

Διά νάναδειχθῇ κανείς καλλιτέχνης φωτογράφος, απαιτούνται τρία πράγματα: πρώτον νά έχη τάπαιτούμενα μηχανήματα, έργαλεία και ύλικά· δεύτερον νά σπουδάσῃ καλά την χρῆσιν των, άναπτύσων δεξιότητα καθαρώς τεχνικήν,

και τρίτον νά έχη φύσει τό καλλιτεχνικό αίσθημα.

Τό τελευταίον τούτο είνε τό σπουδαιότερον. Χωρίς αυτό, είμωρῶ νά είνε κανείς καλός φωτογράφος, δηλαδή καλός τεχνίτης, γνωρίζων όλας τάς μεθόδους και τά μυστήρια της τέχνης του, — αλλά καλλιτέχνης ποτέ. Ο φωτογράφος θά εκλείψῃ τό τοπίον ή την σηνήν, την όποιαν θά φωτογραφῇ, θά δώτῃ στάσεις είς τά πρόσωπα, θά ζωτῇ ψυχήν και ιδέαν είς τό σύμπλεγμα. Άν δέν είνε λοιπόν φύσει καλλιτέχνης, άν δέν έχη τό αίσθημα τού Όρρίου, τό έργον του, όσον καλῶς εκτελεσμένον και άν είνε, δέν είμωρῶ νά είνε έργον καλλιτεχνικόν. Έχει, βλέπετε, και ή φωτογραφία την εκτέλεσιν της αλλά και την έμπνευσιν της !

Όπως είς όλους τούς καλλιτεχνικούς διαγωνισμούς, και είς τούτον φυσικά ένίκησαν εκείνα τά έργα, τά όποια είχον και τά δύο : και έμπνευσιν και εκτέλεσιν.

Ο Λουκιανός και ή Διονύσιος Ι. Ξανθός είνε όλως δόλου άρχαίρι. Προς τό πορὸν καταγίνοτ' ει νά κάμουν μουντζούρες. Έχουν όμως πολὺν ζήλον, και μέ τὸν καιρὸν νάτι θά επιτύχουν και αυτοί.

Τὸν Μέλμορτα Διπλωμάτην άδικεῖ πολὺ ή μηχανή του. Αί φωτογραφίαι του δέν είνε δόλου καλῶν. Άπό πολλὰ τεμήρια όμως φαίνεται ότι έχη τό καλλιτεχνικόν αίσθημα, προπάντων δέ άπό την στάσιν, την όποιαν έδωκεν είς μέν κυρίαν (πορτραίτο), στάσιν την όπίκιν και καλὸς προσωπογράφος. Οχ περιδέχτο.

Κατά μέν βα' μίδια ύψη-λότερα στέκεται ό Πατατράκ. Αί φωτογραφίαι του είνε τεχνικώτερα εκτελεσμένα. Η εικὼν ενός φίλου του άνάμεσα είς δύο γάστρας πλουσιων φυτῶν, — ή μία κα' ω παρὰ τούς πόδας του, ή άλλη επί β' θρου παραπλεύρως, — άπο-

δεικνύει ότι έχη διακοσμητικήν ικανότητα. Καί μία θαλασσογραφία του μοῦ ήρεσεν άρκετά.

Άνοδώνομεν, Ο Βικέντιος Φ. Ρά-νιος έστειλε τέσσερας φωτογραφίας άρκατά ζωηράς μεταξύ τῶν όποιων ή άμαυρότερα είνε ή τοῦ άγάλματος τοῦ Βύρωνος (άπό τό Ζαπτεϊον), και ή καλλιτέρα ή της δούργης της Κορίνθου.

Η Άθώα Καρδιά έστειλε πέντε,

Προφανώς υπερτερεῖ κατὰ την καλαισθησίαν. Μία φωτογραφία τῶν έρειπίων της Άκρ πόλεως, νάι μία σκηνή τού δρόμου (είνε ένα κάδρο, καθ' ήν σιγμῇν τό ίππύριόν του χρεμετίζει ή χατμάται), είνε άξιολογώτα.

Ο Νίκος Κατερινόπουλος έχη νά επιδείξῃ την Πύλιν τού Άδριανού, ύπό ώριαν άποψιν και μέ καλόν χρωματισμόν. Αί άλλαι δύο φωτογραφίαι του (τό Σάβιν και ό Έξοχικός περίπα-

ΑΠΟ ΤΗ ΒΡΥΣΗ

(Ξενιτευμένο Έ.Λ.ηνόπουλο. — Α' Βραβείον)

τος) υπερτεροῦν της πρώτης κατὰ πολὺ. Δέν ήτο εύτυχῆς ή έμπνευσις τού Παίδωνος Ζαχαριάδου νά φωτογραφῇ τόν άνέριάντα τού Κολοκορτών έ-όσω ύπῆρχεν άκέρη τό ξύλινον περιφρύγμα, τό όποϊν είνε μία άσχημία. Εύτυχῶς μάς άποξημιένει ή ώρχία άπ' οὗς τού Πα επιστημίου. και ή άκέρη ώραιότερα της λειωρόρου Παν πιστημίου.

Δύο εξ' οὗς τού, (έν καί τις και ένας καλόγηρος μέ τὸν γάϊδαρόν του ύπό τῶν δένδρων), είνε τά καλλιτεχνικά έργα τού Πολικοῦ Άστέρος. Τό μενίδμα τού καλογῆρου μάλιστα είνε καί ποῦ έμ-λει. Καί ή φωτογραφία πρέπει νά όμ-λει.

Έτσι όμλει είς την ψυχὴν και τό Καμάρι τῶν Πεικῶν, ένα δάος επί τού Πηλίου, τό έποϊόν έρωτογράφητε τό καλίσθητεν Λουλουδι της Καρδιάς. Καί ή οίκογένεια τῶν Βλάχων άρκετά χαρκτηριστική. Αί άλλαι όμως σκηναί καλλιτεχνικῶς δέν λέγουν τίποτε. Είνε καλὰ διὰ μέαν εικονογραφημένην άνταπόκρισιν έν Βώλου περί της ύπιδό-χης τού Διχόδοχου.

Τώρα θάναδῶμεν άποϊόμως. Η τέχνη τού Αϊθέρους και ως εκτέλεσις αλό-μη, στέκεται πολὺ ύψηλότερη. Μία άποψις της Λεωφόρου Πανεπιστημίου είνε πολὺ τελειότερα της προηγούμενης, (και κατὰ περιεργον σύμπαισιν είνε τό ίδιον τμήμα της όδοῦ· άλλ' ό Αϊθέρ τό έπῆρεν ά' ό καταλληλότερον σημείον, ώστε τά σπῆτια νάνακύπτουν μέσα άπό τά δένδρα και νά εξιδανικεύωνται.) Μία

φωτογραφία τού πατρός του, είνε έντο-νος, ζωηρά, και του όμοιάζει πολὺ. Άλλά τό τοπίον άπό τό Τέμπη, μέ την ήρεμίαν τῶν νερῶν, έντὺς τῶν όποιων νά σπρίττει· αι ή γύρω θαυμασία χλωρίς, είνε τό καλλιτερον έργον τού Αϊθέρους και άπό τά κομψότερα τού Διαγωνισμοῦ.

Μένουν άκόμη τρεῖς και οί τρεῖς κατὰ σύμπτωσιν άπό την Αἴγυπτον. (Οί φ' α' οίγυπτιανά τοπία είς τό εξῆς. Άλλά τά τ.πία της Αἰγύπτου είνε τέσσοι ώραιά, και οί φωτογράφοι των τόσον δεξιοί, — οί δεξιώτεροι όλων, — ώστε δέν πρέπει νά έχωμεν παράπινον...

Άπό τά πέντε έργα της Ιδιοτρόπου Νεάνιδος, μοῦ ήρεσεν ιδιαιτέρως ή Γέφυρα τού Κάστρ-έλ-Ζογιάτ, Κοράσιον ιθαγενές μέ τὸν μινρόν άδελφόν του, (κρίμα νά μὴν είνε επιτυχήμενον τό πρόσωπον τού μικροῦ ! Οχ ήτο πίναξ τέλειος) και τό Πλοιάριον επί τῶ Νείλου. Τό τελευταίον τούτο είνε θαλασσογραφία έλαφρά και ώραιά ως άκουαρέλλα.

Έρχεται τώρα ό Γρηγόριος Ν. Ριζόπουλος μέ πέντε μικράς, άλαμπές και καθαρογράμ. υς φωτογραφίας. Ο φακός του άποδίδει και τάς ελαχίστας λεπτομερείας. Είμωρῶτε νά μετρήσετε τά φύλλα καθε ν' άδου φόνικος της Μαρκίης όχθης τού Νείλου ή τῶν Φουρίων παρὰ τάς όχθας τού Νείλου. (έσο κομψότεραι Νειλογραφίαι, έν τῶν έποϊων κ' έγῶ δέν είξεύρω ποίαν νά προτιμῶ.) Την οὕτην καλαισθησίαν φανερώνει και ό Μικρός τού Βεδουίνος όδηγῶν κάμηλον, και ή Έξοχική όδός — έχη έμως και τά άλλα δύο έργα, τά έποία δέν έχον τόσην ποιήν.

Τάς καλλιτέρας φωτογραφίας έν γένει έστειλε τό Ξενιτευμένο Έ.Λ.ηνόπουλο. Της αὐτης όμείμπου τέχνης και της αὐτης δυνάμεως είνε όλοι του: έπτά συνθέσεις, έπτά πίνακες, άντάξις ζωγράφου. Οί Μικροί Αἰγύπτιοι ποῦ παί-ζουν μέσα είς τὸν Νείλον, ή Βόσκησις, ή Δύσις τού ήλιου είς τὸν ποταμόν, είνε τ.πία μέ πολλήν καλαισθησίαν διχλε-γμένα και σκηναί συνθέσις ως άρμεν. κατὰ της. Άλλά τά άρμονικώτερα όλων, τέλειος σχεδόν έργα, είνε τό υπαίθριον Άραβικόν Σχολειον, και ή έπιστροφή τῶν κορασίων Άπό τή Βρύση, μέ τας στάμνους των, μέ τὸν σκύλον των και μέ τό μενίδμα των. Άληθῶς τό Ξενιτευμένο Έ.Λ.ηνόπουλο είμωρῶτε νά καυχᾶται ότι είνε φωτογράφος μέ ψυχὴν και βλέμμα αἰθηνού καλλιτέχνη.

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : Ξενιτευμένο Έ.Λ.ηνόπουλο [20 Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : Γρηγόριος Ν. Ριζόπουλος [15 Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : Ιδιοτρόπος Νεάνις [10 Ε]. — Αϊθέρ [9 Ε].

Α'. ΕΠΑΙΝΟΣ : — Λουλουδι της Καρδιάς, [8 Ε].

Β'. ΕΠΑΙΝΟΣ : (άπό [6 Ε] είς έκαστον :) Πολικός Άστήρ — Παίδων Ζαχαριάδης. — Νίκος Κατερινόπουλος.

Γ'. ΕΠΑΙΝΟΣ : (άπό [4 Ε] είς έκαστον :) Άθώα Καρδιά — Βικέντιος Φ. Ράνιος. — Πατατράκ. — Μέλμορτα Διπλωμάτης.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ (άπό [2 Ε] είς έκαστον :) Λουκιανός. — Διονύσιος Ι. Ξανθός.

Προς χάρις θά δημοσιεύσω και άλλας έν τῶν καλλιτέρων φωτογραφιών.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΕΥΓΕ είς τούς καλούς μου φίλους ! Έξακο-λυθούσιν νάναδῶσιν τάς συνδρομάς των διά τό 1905 ως νά είνε προκηρυχθῇ ή τακτική άναγνώσις. Αὐτήν την έβδομάδα μοῦ έστειλαν ή Ζαπτεῖς, τό Κυκλάμιον της Ζακύνθου, ή Κλεοπάτρα Κότσια, ή Άνδρομάχη Βρετοῦ, ή Λαρά τῶν Γοιῶν, ή Σοφία Καλκούση κτλ. κτλ. Τούς εύχαριστῶ όλους. Κάνουν και παραπάνω άπό τό καθήκον των.

Τί κορίθν τό γραμματάκι σου Κυκλάμιον της Ζακύνθου ! Σὺ έστειλα τούς τόνους, ποῦ είνε ή χαρά σου. Η μικρά Κάκια σ' εύχαρι-στεί διά την συμπάθειάν σου. Τούς χαίρει-σμούς μου είς τό Άσμα Νηρηίδος.

«Τοῦ λοιπόν έγῶ στρατιώτης ! — Ποῦς είνε αὐτός ; Έχω τό-φ' μεγάλους φίλους : ποῦ νά γίνω. και στρατιώτης ; Όχι, καλέ ! τό γράμμα είνε άπό την Στρατιωτικήν Σχολήν τῶν Εὐελπίων, και τό ύπογράφει ή Φλογερά Άκτίς τού Σουλίου, ή όποία... δηλαδή ή όποιος κα-τετάχθη πέτος. Τώρα έχη την τιμήν νά είνε συμπαθητής τῆς Α.Β.Υ. τού Πρίγκιπος Χριστοφόρου, — συνδρομητοῦ μου και Αὐτοῦ, — και μέλιστα νά γυνάξεται μαζί του, διότι ό Πρίγκιψ γυμνάζεται μόνον μέ τούς αρχηγούς τῶν δ' όφρων τάξεων, αρχηγός δέ της πρώτης Τάξεως είνε ό φίλος μου Φλογερά Άκτίς τού Σουλίου, ως είσελθόν πρώτος.

Η διεύθυνσις τού Γραφείου τού Λαχείου ύπέρ τού Έθνικοῦ Στόλου, μέ παρεάλας νά δημοσιεύσω την Άγγελίαν του. Είνε πολὺ έν-τενός και δυστυχῶς δέν έχω τόπον. Άλλος τε οί έν Έλλάδι φίλοι μου γ' ωρίζουν ήδη όλας τῆς λεπτομερείας. Διά τούς έν τῶ Έξωτερικῶ, ίδού μία σύντομος συγκεφαλαιώσις : Κάθε γραμ-μάτιον τιμᾶται 3 δραχμῆς και ισχύει διά τας τέσσαρας κλήρωσις : έκάστου έτους. Είς έκά-στην κλήρωσιν διαγίνομαι έρ. 225 χιλιάδες, ως εξῆς : Ο α' αριθμός κερδίζει έρ. 100.000, ό β' έρ. 25.000, ό γ' έρ. 10.000, οί τρεῖς έπό-μενοι άνά έρ. 5.000, οί πέντε έπόμενοι άνά έρ. 1000, οί τετρακόσιοι ένδεκα έπόμενοι άνά έρ. 100, και οί πεντακόσιοι έβδομηκόνητα όκτώ τελευταῖι άνά έρ. 50. — Η πρώτη κλήρωσις θά γίνη την 2 Ιανουαρίου 1905. — Καθῆκον παντός Έλληναίος είνε νά ύποστηρίξῃ τό Λαχείον τούτο, τού όποίου τόσον μέγας και έθνικός είνε ό σκοπός.

Εύχαριστῶ νά σου λύσω την άπορίαν σου. Ιταλία Ζερβῶ. Τά πρόσωπα τῶν διηγημάτων δέν είνε ποτέ πραγματικά, είνε πλάσματα τῆς φαντασίας τού συγγραφέως. Ο συγγραφεὺς όμως αντίγράφει άπό την ζωή, άπό τήν κοινωνίαν, και έχη την τέχνην νά μαί παρουσιάζῃ τά πλάσματά του ως πραγματικά. Ούτε Φρίσν-λοιπόν ούτε Δίσπονα ύπάρχει : ύπάρχουν όμως πολλά, πλείστα κορίσια, τά όποια έχον τὸν Ε-διον χαρακτήρα μέ αὐτά.

[4 Ε] διά την ώραιότατην επιστολήν, την ό-ποίαν μοῦ γράφει άπό την Δριόνη ή Άκα-κία. Σπουδάζει εκεί μουσικήν. Καί πόσον ύ-περφανεύεται ποῦ είνε Έλληνίς ! Φαντασθῆτε

ότι απέξω άπό τό θέατρον, είνε τά άγάλματα τού Εὐριπίδου και τού Σοφοκλέους, είς δέ την Άκαδημίαν τῶν Τεχνῶν βλέπει τυπωμένα μέ χρυσά γράμματα τά όνόματα : Πλάτων, Όμη-ρος, Δίσχυλος, κτλ. Μά εί νά μὴν υπερφα-νεύεται κανείς ;

Εὐδοκιον Κοῖνον, [ΕΕ] διά την χαριτωμέ-νην περιγραφὴν τού μικροῦ ταξιδίου, κατὰ τό όποϊόν ή πελαγαλγία σ' έκάμε νά ένθυμηθῇ τὸν κ. Πάτερσων και νά γελᾷ. Υποθέτω ότι μέ τά γέλια θά σου έπέρασεν άμέσως. Δέν είνε άποτελεσματικώτερα άπό τά κουκούσια :

Σ' εύχαριστῶ πολὺ, καλή μου Λατάνια [ΕΕ] διά τά συμπάθ' σου λόγια. Ότε και εἴπει-ρον χρυσὸν ἂν σου προσέφεραν, δέν θά με ήρ-νεῖσο. Εὖγε. Μά ποῦ νά ήτο ή συνδρομήτρια έκείνη, ποῦ φορεῖ τό σῆμα αλλά δέν έχη ψυ-δῶνμον ;

Πραγματικῶς. Άλκυρα της Σωτηρίας [Ε] άπό την Πυρμίδα έρ. 421 λείπει ή πρώτος ά-στερίσκος της βίσεως, ώστε άπό τό ένα μέρος είνε τρεῖς και άπό τό άλλο τέσσαρες. Άλλ' αὐτό είνε λάθος τυπογραφικόν. Συμβαίνει καμ-μίαν φορὰν νά είνε εἰσβαμένον τό στοιχείον — έδῶ έτυχεν ό άστερίσκος, — και νά μὴ πιάσῃ είς τό πιστήριον.

Ο Πρίγκιψ Τζάμας [Ε], θεωρεῖ μέγα γε-γονός είς τὸν βίον του τό ότι έγινεν επιτελους συνδρομητής μου, και εί ε φίλος στενός, φίλος καθ' όλην την σημασίαν της λέξεως, τού Έλ-ληνος Αἰθέρ. Τὸν συγχάριω και διά τό έν-να και διά τό άλλο. Αποδεικνύουν ότι έχη και νοῦν και καρδίαν.

Καί ό Κύρις της Κεφαλῆς [Ε] επί-σης : Μετανοεῖ ότι πρό τόσον καιροῦ δέν μοῦ έγραφε, και χάρις είς έμ' συνεδῆν διά στενῆς φίλης μέ τήν Αἰθερίαν Ψυχήν. Τά καλὰ μου τά παδιά !...

Ελκωνιάς Παρθένος [ΕΕΕ] έχω ύπ' όφει-μου τρεῖς επιστολάς σου. Ο πατέρας σου νάμειν πολὺ καλὸς ποῦ δέν σε άφίνει νά διαβάζῃς έφη-μερίδας. Τό περιοδικόν μας σου άρκεῖ. — Πα-ρακάτω θά μάθης τί όνειρον έδλεπεν ό κ. Πάτ-τερσων.

Πολὺ όρθῶ τά συμπεράσματά σου άπό την συζήτησιν εκείνην. Αἰθερία Ψυχή [ΕΕ] Η κα-θαρεύουσα την όποίαν γράφομεν όλοι, πρέπει νά πλησιάζῃ μάλλον πρὸς την γλώσσαν τῆς παιδεί-ας και τῆς καρίας (τήν δημοικήν) παρὰ πρὸς την σχολαστικήν, αρχαίουςαν. Δι' αὐτό, βλέ-πεις, τά τελευταία έτη όλοι προσπαθοῦν νά γράφουν, την καθαρεύουσαν, δὴν τό δυνατόν, ά-πλούστερα και φυσικώτερα, ένῶ πρό εἴκοσι και τριάκοντα έτών άπεναντίας όλοι έπιλοισιούνο-ν άρκαίους. Τούς μαλλιαρούς άπιστέ τους κατὰ μέρος, αὐτοί είνε οί σχολαστικοί τῆς δημοτικῆς.

Τό Νερόδραστο Κολοκῆτι [Ε] άπό τὸν και-ρὸν ποῦ πήρε τό ψευδώνυμόν του, δέν κατω-ρώσε νά μοῦ γράφῃ. Ποῦ νά τό άφίσουν αἱ δια-σκεδάσεις της έσχῆς ! Όμως είς τό διάστημα αὐτό έμαθε καί μονολόγους και διαλόγους μου, και θά τους παραστήσῃ μέ τά άλλα παιδιά, και νά ιδῇς χειροκατμήματα και κακά.

Χρειάζεται τῶντι μεγάλη ύπομονή, Αἰθή τῶν Έλπίδων [ΕΕ], διά νά ύποφέρῃ κανείς τοιαῦτα δυστυχήματα. τοιαῦτα άπαιτίαις... Άλλ' άπό την γενναίαν ψυχὴν σου άντλεί την παρηγορίαν και δέν έχη ανάγκην τῶν λόγων μου. Αὐτό μαρτυρεῖ ή ώραιά επιστολή σου.

Τέσσαρα εύχεται προχέει, και δύο σήμερα, κάμνουν έξ. Φίλημα Σκιάς [ΕΕ]. Δέν είμωρ-ρεῖ ; λοιπόν νά έχη παράπινον... κατὰ τὸ έ-αυτοῦ σου. Άλθέρια, θά έλθῃς ; Ημε λοιπόν ;

Συμφερόδω Πιέρα, [ΕΕΕ] διά τῆς έντυπώ-σεως σου άπό τό μικρόν αλλά μέγα αὐτό ταξεί-δι της Όλυμπίας. Έγῶ βέβαια δέν θά περι-γελᾶω τούς έθουσιασμούς σου διά τὸν Έρ-μῆν τού Πραξιτέλους ! Είνε τόσον δικαιολογη-μένοι, και — όταν γυμνήσῃ κανείς την άναπτυ-ξιν σου, — τόσον ειλικρινείς ! Σέ συγχάριε και ό κ. Παίδων και σ' εύχαριστεῖ δι' όσα γράφεις.

